

Schrijven is wachten op verhaal

Een schrijver die zelf ook schildert, schrijft over een schilder die verlichting zoekt in poëzie.

Anne Nijtmans
Cuijk/Nijmegen

Eigenlijk is deze tweede roman haar eersteling. Veertien jaar geleden begon Cobi van Baars (1969) uit Cuijk aan het verhaal dat begint met de hoofdpersoon die over een drempel stapt. „Zij stapt een huis binnen en ik stapte op dat moment het schrijverschap in. Ik wilde dat al zo lang maar het duurde lang voordat ik er klaar voor was.”

Ze debuteerde twee jaar geleden met *Schipper & Zn.* „Omdat mijn eerste roman nog niet voldragen was. Toen ik niet verder kon, begon ik aan een ander verhaal en eenmaal bezig, vond ik dat geschikter om mee te debuten”, zegt ze. Uitgever Atlas Contact kon zich hierin vinden.

Het boek kreeg lovende recensies en een tweede druk. Beroepslezers noemden het spannend, beeldend en verrassend. „Het was een degelijk debuut”, vindt ze zelf. Daarna is Van Baars doorgegaan met haar eerste verhaal. Het kreeg een andere titel en is compacter geworden.

Sinds twee weken ligt *Over het krakende ei* in de winkels. Het boek heeft een raakvlak met de maker. Ze herkent zich in de schepingsdrift van de hoofdpersoon, een schilder die in haar hoofd altijd bezig is met haar kunst. Ook buiten haar atelier kijkt ze altijd naar vormen en kleuren. Personage Saar krijgt een relatie met een man die een studie doet naar de poëzie van Lucebert, de dichter die tevens schilder was.

Over het krakende ei is ook de beginregel van *Poëzie is kinderspel*, een gedicht van Lucebert. Van Baars weet veel van deze dichter. Ze studeerde Nederlands aan de Radboud Universiteit en haar afstudeeronderwerp was dubbel-talenten: schrijvers die ook beeldend kunstenaar waren zoals Lucebert, Armando en Jan Wolkers. Ze legde in deze scriptie een verband tussen literatuur en beeldende kunst. Ook zij is een dubbel-talent. Na haar letterenstudie volgde ze een cursus aan de kunst-academie en is ze gaan schilderen. „Mijn manier van schilderen lijkt op mijn schrijfstijl, een beetje

▲ Cobi van Baars is schrijver en schilder. FOTO THEO PEETERS

“**Ik vervel me nooit. Er is altijd een verhaallijn te bedenken**

– Cobi van Baars

ruw. En ik schilder verhalend, meestal maak ik series schilderijen over hetzelfde onderwerp.” Sinds haar romandebuut richt ze zich op het schrijven, het schilderen ligt nagenoeg stil. „Misschien had ik het schilderen nodig om tot schrijven te komen.”

Voor haar hoofdpersoon is het kunstenaarschap essentieel, het is haar houvast. In het verhaal verliest ze een paar belangrijke mensen en uiteindelijk ook haar schepingsdrift. Saar is de bodem onder haar bestaan kwijt. „Ze zoekt naar manieren om haar kunstenaarschap terug te vinden en daar gaat ze heel ver in, want

Saar is niet de meest subtiële persoon. Nee, ik vertel niet hoe ze dit oplost, dat zou een spoiler zijn.”

Van Baars kent het fictieve personage heel goed, want Saar heeft lang met haar meegelopen. In haar hoofd dan. „Ik vroeg me bijvoorbeeld af: wat zou Saar hiervan vinden? Net zoals Saar overal een schilderij in ziet, zie ik in het dagelijks leven altijd dingen waar je een verhaal van kunt maken.” Die binnenwereld die je er altijd bij hebt, is voor Van Baars een van de mooiste aspecten van het schrijverschap. „Ik vervel me nooit. Er is altijd een verhaallijn te bedenken.”

Haar boek, waar ze zo lang over nagedacht heeft, gaat enerzijds over hoe de hoofdpersoon in de problemen komt en daarmee omgaat. „Daaronder ligt nog een thema: de waarde van kunst en wat die voor mensen kan betekenen.” Net als voor haar hoofdpersoon is het kunstenaarschap wezenlijk voor Van Baars. Ze heeft een flexibele organisatorische baan. „Maar de dagen die werkelijk tellen, zijn de schrijfdagen. Soms moet ik wachten tot het verhaal komt. Dat is onderdeel van het schrijfproces. Net zoals ik moest wachten tot ik er klaar voor was om schrijver te worden.”